

Stalo se už tradicí, že v každém ročníku Trapsavce se objeví několik zajímavých vodáckých povídek. Vzácnější je vodácká poezie. Letošní ročník nebyl výjimkou a tak můžete ochutnat dvě oceněná dílka, která vás dovedou k řece.

Příjemné čtení **BEZEJMENNÝ BLUES** Jsem blues zelený kanoe,
co jsou jich plné řeky,
té z plastu, což prý známkou je
že zůstane tu věky. Jsem blues zelený kanoe,
je jako lehká holka,
na tři dny, týden, je tvoje
- a kdo ji příště potká? Jsem blues zelený kanoe,
má kupu žlutých sester,
změť šrámu kýl jí lemuje,
však co bys šlajsku nesjel. Jsem blues zelený kanoe
před sebou věčnost má tu.

A přeci občas zatouží
po záplatě z laminátu. **2. místo poezie do 23 let**

Renáta Trenky Nová, Horní Bělá KONTROLA Slunce pražilo a bezohledně vysávalo vodu jak z už tak chudý řeky, tak i ze zpocených vodáckých těl. Líně jsme pádlovali po jednom z dalších dlouhých volejů a těšili se na dvě věci, až se řeka zase rozběhne a až konečně dojedeme k osvěžovně, kde si dáme nějaký to orosený a po uhašení žízně, i něco dobrého k obědu.

Pádlovat jinak, než líně se ostatně nedalo, i tak jsme zažívali pocity odsouzeneců na galejích. K tomu navíc se objevily hovada, který využil naší otupělosti a bezostyšně sály krev z naší už tak dost vysušených těl.

„Jak dlouho ještě?“ zavyla zoufale Gábina a zhroutila se do lodi, „jak dlouho nás ještě budeš týrat, Melounku?“

Odpovědi tohoto vodáckého boha, natož nápravy situace, se ale nedočkala a tak aspoň zalovila pod sebe, vytáhla láhev s nechutně zteplalou vodou a napila se.

„Podle předpovědi, až do konce,“ ozval se Pirát, „bude to peklo, ale i tak vám závidím. A ani na to jedno, se nemůžu těšit.“

Pirát měl tu smůlu, že se dneska k večeru musel rozloučit a hned zítra ráno se zapojit do pracovního procesu. U hospody, kde jsme chtěli přistát a osvěžit se, měl zaparkovaný auto a tam měla jeho cesta končit.

Všechno jednou končí a tak skončilo i tohle naše martýrium.

Dopluli jsme k jezu, po skoro suchý spádový desce ho sešoupli, projeli přejezdným úsekem, přeťpěli další volej a dosáhli kýženého jezu, u něhož stála hospoda, proslavená přívětivým chládkem prastarých silných kamenných stěn, vlídnou obsluhou, skvělou kuchyní a hlavně pivem, co má ten pravej říz.

Na břehu nad jezem už leželo několik vytažených lodí a z oken hospody se ozýval zvuk bendža a několika kytar.

Radostně jsme se vylodili.

O hodinu později jsme už měli útroby uspokojené dobrou českou kuchyní a za popíjení moku jsme halekali vodácký a trampský písničky. Parta před námi se do toho pěkně obula, a nezdálo se, že by se jim nějak zvlášť chtělo pospíchat na rozpálenou hladinu zlenivělý řeky. A tím pádem ani nám. Pirát, kterej díky pracovním povinnostem seděl nad pultem kofoly, pookřál, vytáhnul svou kytaru a přidal se k nim.

„Už je mi tady skoro zima?“ prohlásila Gábina a šlo se ven do stínu pod lípu před hospodou ohřát a nejspíš si i dát poobědového šlofíka.

Zpátky byla podezřele brzo.

„Vážení, máme problém. U lodí stojí dva policajti a čekají na nás.“

V lokále nastalo pozdvižení, občerstvující se vodáci zpytovali svědomí sčítáním čárek na lísku a odhadovali, za jak dlouho budou moct beztretně vyplout.

Hostinská přistoupila k oknu, rozhrnula krajkový záclony a podívala se ven.

„Nojo, to jsem si mohla myslet, mladej Vomáčka s tím poďobaným. Už mi tady strašili předevečirem, odrazujou mi zákazníky. Napařili tu vodákům několik pokut. Včera prý udělali zátah u starýho Křehovce, co má hospodu u silnice, tam vybrali cyklisty, těm snad dokonce sebrali i nějaký body. Je to pacholek líná, ten Vomáčka, jako malej mi rozbíjel okna prakem a týral kočky, a teď mi kazí kšefty“ ulevila si hostinská a šla točit další rundu.

„Už to snad ani netočte, paní hostinská,“ zarazil jí jeden z vodáků.

„Přeci nás nemůžou pokutovat za jedno nebo dvě piva. Vždyť je hic jako v peci,“ pohoršil se kamarád Máca.

„Ale můžou,“ ubezpečil ho bendžista, „mě před čtrnácti dny vosolili na Ohři. Za jedno blbý pivo.“

„A Vomáčka je blbej a zásadovej,“ přidala se hostinská, „já ho znám.“

„To je zase jednou vítězství litery zákona nad zdravým rozumem. Já bych ještě chápal, že vyberou posádku nějakýho raftu, která je evidentně pod obraz a dělá bordel, ale čekat takhle u lodí na lidi, co si dali k obědu pivo, to je prachsprostá buzerace. Prej pomáhat a chránit! Kulový. Buzerovat a prudit,“ zavzdušnil se Máca.

„Je to pitomost,“ souhlasil bendžista, „copak jezdí loď stovkou a váží tunu, aby někomu ublížila?“

„Jenže to máš všude, laviny debilních zakazů a nařízení nahrazují soudnost a odpovědnost jednotlivce, každej přeci musí sám mít rozum a vědět, co je ještě v pohodě a co je za hranou. Jednou něco zapomeneš zakázat, a byť by to byla sebevětší pitomost, nějaké vůl to stejně udělá, protože holt to není zakázaný,“ přidal jsem se k lamentování.

Atmosféra v hospodě se stávala víc a víc revolučnější a už to vypadalo, že vezmeme policejní hlídku útokem. A hned po ní i sídlo vlády, úřadů, parlamentu, načež nastolíme vládu selského rozumu.

Jenže nás to rychle přešlo a přešli jsme k praktickým úvahám.

„Jestli jsem měla dvě piva dvanáctky, tak to abysme tu seděli aspoň čtyři hodiny,“ konstatovala Gábina.

„A na suchu,“ doplnila ji Břehule, Mácův háček.

„To z vás budu mít radost,“ podotkla nakvašená hostinská, „ale je to stejně jedno, jak mi tu policajti parkujou, žádnéj vodák tady nezastaví. No, hele, zrovna jedou.“

Podívali jsme se z oken. Skupinky čtyř lodí zrovna drhla dno lodí o jez na protějším břehu, přesto, že se to vždycky jezdilo u našeho, kdy byl krásnej jazyk a taky výrazně víc vody. Ostentativně dávali najevo, že žádný policajty nevidí. Za chvíli byli pryč.

„Právě jsme přišla o osm prodaných obědů a nejmíň šestnáct piv,“ vypočítala pochmurně hostinská.

„Možná i nějaký to kafe,“ podoktnul jsem, „tak ho asi uvařte nám, třeba to tím urychlíme, dáte si ještě někdo?“

„Ještě moment,“ zvedl se najednou od stolu Pirát, „nechte to na mě. Zaplaťte a buďte připraveni vyrazit.“

Strážmistři Vomáčka a Kejhal trpělivě postávali nad loděma. Zvuk hudebních nástrojů z hospody je nenechával na pochybách, že se dočkají kýžených skalpů v podobě vybraných pokut a pochvaly náčelníka, za úspěšný zásah ve prospěch udržení veřejného pořádku. Času měli dost, plat jim běžel a čas strávený u řeky byl víc než příjemný. Nakonec se dočkali. Dveře hospody bouchly a z nich se vypotácela zjevně podroušená postava, jež zamířila přímo k lodím na břehu. Spokojeně se na sebe usmáli a vyrazili ze stínu lípy přímo k hřištníkovi. „Tak kampak se nám to chystáte vyplout? Víte, že pod vlivem nesmíte malé plavidlo řídit?“ zhoupnul se Vomáčka důležitě na patách, palce frajersky zaklesnutý za služební opasek. Pirát na ně zamžoural. „Já, já nebu-nebu-du plavilo ří-řídit, já sss ním pudu pěšky,“ prohlásil a popadl loď. Policisté byli zmateni. „Kam s ním půjdete?“ „Na pro-procházku., Pojd' ty mo-moje malá lo-lodičko!“ Popadl kánoi za přední madlo a vydal se s ní loukou podél řeky proti jejímu proudu. Strážmistři mu nevěřili ani vteřinu a s odstupem několika kroků ho sledovali. Po pár krocích se Pirát zastavil a otočil se na ně. „Vyyy, vy taky dete na pro-procházku,“ zabreptal těžkým jazykem. „To víte, pane, že jdeme, je to koneckonců zdravé, že?“ zažertoval strážmnistr Kejhal a samolibě se usmál. „Ji-jistě, to je,“ potvrdil Pirát a znovu zabral. Pot už se z něho jenom řinul a už se těšil, až po necelém kilometru dorazí do stínu lesa. To policajti to měli přeci jen jednodušší, jediný, co je tížilo, byla služební zbraň. I tak se pod čepicema potili. Pirát dorazil na konec louky do stínu lesa, zastavil se a sedl si na loď. „Tak copak, copak? Na procházku už se nechce. A nebylo by lepší plout, když máte takovou krásnou loď?“ ztrácel Vomáčka přeci jen trpělivost a snažil se Piráta vyprovokovat. Báł se, že si vodák ve stínu ustele, usne a bude pokračovat po vystřízlivění. „Máte pravdu,“ odvětil zničehonic zcela střízlivým hlasem Pirát, „ už toho bylo dost.“ Zvedl se, popadnul loď, rychlým krokem ji táhnul k hospodě. Zmatení policisté klusali za ním. Zamířil přímo k autu, co měl za hospodou zaparkovaný, loď hodil na nosič na střechu, a upevnil jí. Otevřel dveře u řidiče a chystal se nasednout. „Moment pane řidiči, takhle přeci nemůžete řídit, požil jste alkoholické nápoje,“ vzpamatoval se Vomáčka. „A na to si přišel jak?“ ucedil Pirát, vyškubnul mu tester u ruky a zadul do něj jak Roland do bájnýho rohu. Pak ho vrátil zkoprnělému strážmistrovi do ruky s čistou nulou na displeji. Teď to teprve oběma strážcům zákona došlo. Podívali se na místo, kde ještě před chvílí leželi naše lodě. Zelo prázdnotou. My tou dobou byli i se všema vodákama z hospody na vodě o dobrej kilometr níž. „Ta hajzlové, zdrhli nám, byla to bouda!“ První jeho myšlenkou bylo, teď Piráta pořádně prolustrovat, technický stav, lékárničku a všechny ty nesmysly, co jsou ve vyhlášce. Ono se něco najde, na čem si schladí žáhu. Zasáhla ale hostinská. „Vomáčka, nechceš už dát pokoj? Že to řeknu tvý mámě! Nech pána a odjed'te. Hospodu mám prázdnou, dokud tady bude strašit, nikdo tady nezastaví. Vždyť já se taky musím nějak žít.“ Vomáčka se svý mámy, rázný vesnický ženský bál víc, než náčelníka. Pirát nastoupil a odfrčel. „Já přijdu večer na pivo, paní Bártová,“ snažil se strážmistr hostinskou uchlácholit.

„Ty s tím jedním mě vytrhneš,“ odtušila, „koukejte se pakovat, jděte si honit cyklisty ke Křehovcovi.“

Poslechli, hostinská výmluvně točila mokrým hadrem, a to je zbraň, proti níž je i služební pistole pouhou dětskou hračkou. Policejní vůz zmizel v oblaku prachu právě včas. Na řece se právě ze zátočiny vynořila další vodácká flotila. **1. místo próza old psavců**

Jan Hafran Frána, Plzeň